Rose Woods
A vámpír szerelme

Rose Woods

A vámpír szerelme

novella

Kiadó: ADAMO BOOKS KFT.

http://adamobooks.com

Felelős kiadó: ADAMO BOOKS KFT. ügyvezetője

Copyright © ADAMO BOOKS KFT.

Budapest, 2015

PDF ISBN 978-963-387-269-7

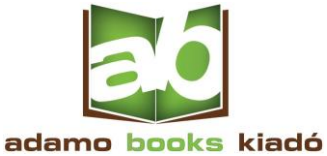

A vámpír szerelme

novella

írta: Rose Woods

Berkesné Zombor Anikó

2010.

Jonah ugyanazt tette, amit minden áldott nap – vagy inkább este –, amint besötétedett: a lányt figyelte.

Öt éve már, hogy Julianna a szomszédságába költözött. Jöttét még ő sem hagyhatta figyelmen kívül, pedig vajmi keveset törődött a külvilág eseményeivel. Félreeső vidéki kúriája közelében egyetlen ház állt: Julianna nagybátyjának a hajléka. Bár a „hajlék” szó nem épp a legmegfelelőbb volt arra az ősi kastélyra, amelyben a lány rokonsága lakott. És a „szomszéd” megnevezést sem kellett feltétlenül hagyományos értelemben venni, hiszen több kilométeres távolság választotta el a két építményt egymástól, köszönhetően a mindkettőhöz tartozó grandiózus földbirtoknak.

De távolság ide vagy oda, nem sok újdonság esett meg a környéken. És mikor Jonah szolgái elpletykálták uruknak, hogy a gazdag földesúr családja egy fővel gyarapodott a szegény, elárvult rokon érkezésének köszönhetően, a kíváncsiság győzött. Jonah elhatározta, hogy megszemléli a kisasszonyt, akinek szépségéről ódákat zengtek az inasok, de még a szigorú szakácsnő is, aki később azt is hozzátette az elhangzott információkhoz, hogy a lány addig marad a jótét lelkek szárnya alatt, míg férjhez nem megy.

A szolgák igazat beszéltek. A lány valóban gyönyörű volt. Elég volt egyetlen pillantás Julianna hófehér arcára, vörösesbarna hajára, és vakítóan, szinte már természetellenesen kék szemére, Jonah szíve máris rabul esett a lányból sugárzó bájnak és esendőségnek.

Reggelig állt az óriási ház ablakai előtt. Először a földszinten, ahol a szalonba lehetett belátni, majd az egyik emeleti szoba erkélyén, amelynek talpig üveg ajtaja mögött Julianna aludta az igazak és ártatlanok semmihez sem

hasonlítható, nyugodt álmát. Azt az álmot, ami Jonáhnak már nagyon régen nem adatott meg. Jó ideje nem aludt egyetlen szemhunyásnyit sem. Pihent – mint bárki más –, ha úgy hozta a szükség, ha a teste megkövetelte. De aludni azóta nem volt képes, hogy több mint száznyolcvan évvel korábban vámpírrá változott.

Ám Julianna érkezésével éjszakái új értelmet nyertek.

Ettől a naptól kezdve minden éjjelt a háznál töltött, és csak annyi időre maradt távol, amíg evett. Megszállottá vált. Lenyűgözte a lány, szokásává vált figyelni, pedig az nem is tett semmi különlegeset. Csak a kandalló előtt üldögélt, mintha folyton fázna.

A hatalmas, rideg kőház még nyáron sem melegedett át teljesen. Része volt peresze ebben a barátságtalan klímának is. Hol az eső esett, hol a hó, ezen az isten háta mögötti eldugott helyen. Ha pedig nem esett semmi, akkor úgy fújt a szél, mintha egyszerre akarná kiadni magából egész évre rendelt haragját, fogcsikorgató hideget hozva magával. Amint meggyújtották hát a szolgák a tüzet, a lány egyből a kandalló előtt álló hatalmas, ős öreg fotelba kuporodott, és el sem mozdult onnan addig, amíg a család nyugovóra nem tért.

Jonáhnak időbe tellett rájönnie, hogy miért nem csinál soha semmit. Mindig csak ült egy helyben, szemét mereven maga elé szegezve, mintha valami érdekes dolgot látna. Valamit, ami mások számára láthatatlan.

A többiek, az unokanővérei mind hímeztek, vagy olvastak időtöltésként. Ám Julianna csak csendben üldögélt.

Azután egyszer úgy alakult, hogy egyedül maradt a szalonban. Felállt, és óvatos léptekkel a zongorához ment.